

BİR AKİF GEREK İMİŞ

“Vatan”, dediğiniz nedir sizce? Sadece bir toprak parçası mıdır şu koskoca yeryüzünde, para basılıp da alınacak yahut ele geçirilecek yığarak cephaneyi, topu tüfeği, tankı uçağıyla saldırtıp askerleri? Ah Filistin! Ah Suriye! Ah Afrika'nın mazlum ülkeleri...

“Bayrak”, dediğiniz nedir peki? Alelade bir bez midir ki makinelerde dokunmuş nadide kumaşlarla, en vurucu renklerle bezenmiş ya da alıp iğneyi ipliği eline dokumuş olsun hassas, narin bir genç kız?

“Millet”, dediğiniz şey, peki? Bir kalabalık mıdır, dünyanın her hangi bir yerinde, sel gibi akar caddelerden? Bir curcunadır da, sahi; kimler neler konuşur, nereye koşar kimler öyle?

Peki ya “hürriyet” nedir, ne anlamalıdır bu kelimedenden? Ne arzularsa yapsın herkes işte, gücü yeten yetene mi? Hani o koca koca devletler, ellerinde korkutucu güçlerle, hükmederler istediklerine... O mudur yani?

Akif işte, bizim Akif: “Vatan” dedi, “bayrak” dedi, “millet” dedi, “hürriyet” dedi... Vardı bir ülküsü, davası, halis idi niyeti... Okumuşsunuzdur marşını!

Vatan'dan o ne anladı? Toprak parçası, değildi elbet: “Kim bu vatanın uğruna olmaz ki feda? Şüheda fişkırarak, toprağı sıksan, şüheda!”

Onun dilinde toprak; avuçlayıp kokladığı, yüzene gözüne sürdüğü, alnını koyduğu bir emanetti; atalar kanıyla sulanmış, gözyaşına bulanmış “yadigârdı”, eminim; canı uğruna fedaydı.

Ya Akif için bayrak neydi? ‘Çehresini çattı’ diye hüznülediği, gülüvermesini arzuladığı, “Olmaz kanlarımız sonra helal!” diyerek de nazlandığı, say ki bir sevgiliydi, değil mi? Rengini aldığı, atalar kanı; yıldızı, milletimin uğuru; hilali, hak davamızın sembolü... Hiç iner miydi? İnecek gibiydi... Akif'in gözü kör olurdu, kalbi mutlak dururdu; korumuştı yüce Allah!

Kükremiş sel gibiydi milletim, ezelden beri özgürdü, enginlere sığmadı tarih boyu, elbette o gün de sığmayacaktı... Çılgının zincirleri boşa! Garbın çelik duvarı da neydi? Canavar olup saldırırsa da... İman dolu serhaddi vardı ya Akif'in, alçaklara uğratmazdı vatani!

Ah Filistin! Ah Suriye! Ah Afrika'nın mazlum ülkeleri... Ve nice ah'lar ki dünyanın pek çok yerinde; Cezayir'de, Yemen'de, Kafkaslarda, mesela Çin'de... Zalimlerin kıskaçları; mazlumların feryatları!.. Her yer işte kan gölü... Dünü de öyleydi, heyhat; hele sormayın bugününü... Yok muydu bir Akif'leri? Uyuyor mu yoksa yiğitleri?

Kefen biçiyor hep zalimler, mutlu gitmiyor göçenler... Vatan duygusu, bayrak sevdası, millet şuuru ve o kutlu şey; hürriyet... Kıymetini idrak edene... Ve birer Akif gerek demek ki, her bir “İmdat!” diyene...

Şükürler olsun Rabbime:

Duygu diye, şuur diye, sevda diye vermiş onun gönlüne; atalarımızın dili olmuş, cenk edenin narası olmuş, hediye etmiş marşını!

Ne güzeldir duası:

“Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın.”

Rabia Yağmur KARATAŞ
Züferbey İmam Hatip Ortaokulu
8-B Sınıfı